— Βεβαίως τὴν ἐλευθερίαν σου· θὰ διαζευχθῇς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Θὰ διαζευχθῶ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα προσηλώσασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος.

Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς τεταραγμένος.

— Θὰ διαζευχθῶ! ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα. Ἂς ἴδωμεν, ἀδελφέ μου, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω κατὰ βάθος τὶ τρέχει. Καὶ πῶς σκέπτονται νὰ μᾶς διαζεύξωσιν.

— Ἀλλά, ἐψιθύρισεν ὁ δοὺξ, ὁ Ἐρρῖκος εἶναι Οὐγονόττος.

— Βεβαίως. Ἀλλὰ μὴ ἀπέκρυψε τὴν θρησκείαν του; Ὅτε μᾶς συνέζευξαν τὸ ἐγνώριζον.

— Ναί· ἀλλ' ἔκτοτε, ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ δοὺξ καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀπέστραψεν ἐκ χαρᾶς, τί ἔπραξεν ὁ Ἐρρῖκος;

— Ἀλλὰ σὺ τὸ γνωρίζεις καλλιον παντὸς ἄλλου, Φραγκῖσκε, διότι ἦτο πάντοτε σχεδὸν μαζύ σου, πότε εἰς τὸ κυνήγιον, πότε εἰς τὰ παιγνίδια.

— Τὰς ἡμέρας, ναί· ἐπανέλαβεν ὁ δοὺξ· ἀλλὰ τὰς νύκτας;

Ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπησε καὶ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τὰς νύκτας; ἐξηκολούθησεν ὁ δσύξ, τὰς νύκτας;

— Καὶ τί; εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Μαργαρίτα, ἐννοήσασα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ τι.

— Τί; τὰς νύκτας διήρχετο παρὰ τῇ κυρίᾳ Σώβῃ.

— Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τὸ εἰξεύρω. διότι εἶχον συμφέρον νὰ τὸ μάθω, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ὠχριάσας.

Ἡ Μαργαρίτα τότε ἐνόησε τὶ εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸ οὖς τοῦ Καρόλου. Ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι οὐδὲν ἤξευρε.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ Φαὶδ - Βέης μόλις ἀπεπεράτωσε τὸ ποίημά του, καὶ δούλη τις γυμνόπους, ἐνδεδυμένη *ἀντερὶ* ἐκ ροδόχρου *τσιτίου*, καὶ κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ἦλθε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. — Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν περιέμεινε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρόσκλησις,— τὸ μὲν ἐκ περιεργίας, τὸ δὲ διότι εἶχε βαρυνθῇ καὶ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ τὸν σκοπὸν τῆς μυστηριώδους ταύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ Φαὶδ οὕτως ὁδηγούμενος διῆλθε δωμάτιά τινα κεκοσμημένα δι' ἁπλουστάτων ἐπίπλων, εἶτα δὲ κατέβη μικρὰν κλίμακα ἀπολήγουσαν εἴς τινα θύραν ἡμιάνοικτον, ὁδηγοῦσαν εἰς σκοτεινὸν διάδρομον.

Ὁ Φαὶδ ἐδέησε νὰ ψαύσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν δούλην, ἥτις περιεπάτει γοργῶς πρὸ αὐτοῦ. Φθάσα εἰς δευτέραν τινὰ θύραν ἡ δούλη ἔκρουσεν ἐλαφρῶς.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν εἶτα εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον Φαίδ,—ὁ αὐθέντης σᾶς περιμένει...

Ἡ δούλη ἔφυγε δρομαίως ἐγκαταλείπουσα τὸν ποιητὴν ἀπέναντι θύρας κλειστῆς ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ.

— Ἐὰν ἡ Α. Μεγαλειότης θέλῃ νὰ διασκεδάζῃ φοβίζων με, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ποιητής, τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο εἶναι κακὸ παιγνίδι.

Ὁ Φαὶδ ἐν τῷ μέσῳ τῆς περικυκλούσης αὐτὸν σιωπῆς, ἤκουεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ τοίχου, ὑποκώφους κραυγάς, ἀλλόκοτον θόρυβον, ταραχὴν κατα χθόνιον... γέλωτας καὶ κλαυθμούς, ᾄσματα καὶ κρότον, ὧν ἡ φύσις τῷ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος... Ἡ ἔκπληξις καὶ ἀγανάκτησις, ἣν ᾐσθάνθη, εὑρεθεὶς μόνος ἐν τῷ σκότει, ἐπέτειναν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀνησυχίαν του. Τί ἔγεινεν ὁ σουλτάνος; Δὲν εὑρίσκετο ἆρά γε ἐν κινδύνῳ; Πόθεν ἤρχοντο αἱ ἐκφωνήσεις καὶ αἱ ἐπικλήσεις ἐκεῖναι; Ὁ Φαὶδ ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ μάθῃ τοῦτο... καὶ ὠθήσας βιαίως τὴν θύραν, ἥτις πάραυτα ἐνέδωκεν, ὥρμησε, προεκτείνας τὰς χεῖρας, εἰς στενήν τινα δίοδον, ἔτι ζοφερωτέραν τῆς πρώτης.

Αἴφνης προσέκρουσεν εἰς σῶμά τι κεκλιμένον ἐγκαρσίως ἐν τῷ διαδρόμῳ.

— Εἶσθε ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ Φαίδ, ψηλαφῶν ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ κώλυμα, ὅπερ ἐμπόδιζεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Σιώπα.

— Ἄ! ἀναπνέω! εἶπεν ὁ ποιητὴς συνερχόμενος, εἶναι ἡ Υ. Μεγαλειότης· αὐτὸ μόνον ζητῶ...

Στηριχθεὶς δὲ εἰς τὸν τοῖχον ὁ Φαίδ, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο ἐξοικειούμενοι εἰς τὸ σκότος, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸν σουλτάνον κλίνοντα πρὸς σμικρότατόν τι ὑαλόφρακτον. Ὁ Φαίδ - Βέης ἐνόησε πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος, ὁ ἐκπλήξας αὐτόν, καὶ διὰ τί ὁ σουλτάνος ἔμενε τοσαύτην ὥραν προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ μικροῦ φεγγίτου.

Ἀπαυδήσας ὁ σουλτάνος, εἶπε τῷ Φαὶδ νὰ λάβῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν θέσιν του.

Ἐκ τοῦ βαθυτάτου σκότους ὁ Φαὶδ εὑρέθη βεβυθισμένος εἰς ἄπλετον καὶ γλυκύ τι φῶς, κατὰ πρῶτον θαμβῶσαν αὐτόν, εἶδεν ὅμως τοίχους λευκοὺς ἐκ μαρμάρου θολωτούς, μαρμάρινον δάπεδον, ὀροφὴν θολωτὴν μὲ ὀπὰς ἐκ παχέων ὑαλίνων φακῶν, κρήνας, ἐξ ὧν ἔρρεεν ὕδωρ διαυγέστατον. Ἐνώπιόν του ἔβλεπε τὸ λουτρὸν τῆς Προύσης.

— Ἐννοεῖς τώρα, εἶπεν ὁ σουλτάνος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, διά τί ἦλθον ἐνταῦθα;

— Ναί, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ χάρις αὕτη μοὶ εἶναι ἀνεξήγητος. Λυπηρὸν νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο φεγγῖται! Ὀφείλω νὰ παραχωρήσω τὴν θέσιν μου τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, καὶ ὅμως δύο ὀφθαλμοὶ καὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας εἶναι ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ βλέπῃ τις τόσον ὡραῖα πράγματα.

— Μὴ φοβεῖσαι, θὰ μὲ διαδεχθῇς πάλιν, ἀλλ' ἄφες με νὰ ἴδω ἀκόμη.

Μάσcαllαχ (θαυμάσια! ἐξαίσια!).

Πρώτην φορὰν μὲ κατακυριεύει τόση περιεργία!

Ὁ Φαὶδ ἀπεσύρθη, καίτοι λυπούμενος, ἀνέλαβε δὲ καὶ πάλιν ὁ σουλτάνος τὴν θέσιν του.

ΧΓ'

Τὸ λουτρὸν τῆς Προύσης οἰκοδομηθὲν κατὰ παραγγελίαν σουλτάνης τινός, εἶναι ἓν ἐκ τῶν ὡραιοτάτων τοῦ εἴδους τούτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Τὸ ἱδρωτήριον τοῦ λουτροῦ εἶναι μέγα καὶ ὑψηλόν, ἐξάγωνον, ἔχον τέσσαρας θύρας συγκοινωνούσας πρὸς ἰδιαιτέρους λουτρικοὺς θαλάμους. Φωτίζεται ἄνωθεν διὰ παχέων ὑαλίνων φακῶν, ἐξ ὧν καταπίπτουσιν ὕδατος χλιαροῦ σταγόνες, αἵτινες καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων ὡς μαργαρῖται ἀπειροπληθεῖς ὑγροποιοῦνται. Κρῆναι μικραί, μετὰ λουτῆρος ἢ λεκάνης πρὸ αὐτῶν ὡσειδῶς στηριζομένης ἐπὶ μαρμαρίνης κρηπῖδος, ἐκχέουσι διαρκῶς ὕδωρ θερμὸν καὶ ψυχρὸν κατὰ βούλησιν διὰ δύο ὁρειχαλκίνων κρουνῶν· ῥάβδος δὲ σιδηρᾶ ἐμπεπηγμένη εἰς τὸν τοῖχον χρησιμεύει πρὸς ἀνάρτησιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς λούσεως τοῦ μάκτρου. Δέκα καὶ ἓξ κρῆναι ἐκτισμέναι ἐν τοῖς τοίχοις τοῦ μεγάλου λουτρῶνος ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων ἓξ περίπου μέτρα, ἐπὶ εὐρέος ἐδάφους, ἐφ' οὗ κάθηνται αἱ λουόμεναι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ὑπάρχει μέγα τετράγωνον μαρμάρινον ὕψωμα, ἐφ' οὗ ἁπλούμενός τις, ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος αἰσθάνεται τὸ σῶμα αὐτοῦ κάθιδρων.

Ὁ σουλτάνος ποσῶς δὲν μετεχειρίσθη ὑπερβολήν.... ὅτι ἦτο παράδοξον τὸ θέαμα. Ἡ ὀπή, δ' ἧς ἐθεᾶτο ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζίτ, ἐσκαμμένη ἐν τῷ μέσῳ δύο μαρμαρίνων κοσμημάτων, ἐπὶ τοῦ μετώπου κρήνης τινός, ἦτο ἄριστα τεθειμένη ἵνα περιλάβῃ δι' ἑνὸς βλέμματος ὁλόκληρον τὸ λουτρόν. Ἀπέναντι, ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εἶναι ἄνευ θυροφύλλων, κοινωνεῖ πρὸς θερμὸν θάλαμον, ἐν ᾧ ἀναπαύονται αἱ λουόμεναι, καὶ ἐδείκνυεν ὁμάδας γυναικῶν κατακεκλιμένων ἐπὶ θερμῶν κλινῶν μαρμαρίνων.

Ἄλλαι δέ, ἦττον κεκμηκυῖαι, ἐκάπνιζον καθήμεναι καὶ πίνουσαι βραδέως τὸν καφὲν ἢ προγευματίζουσαι, ἐν ᾧ δούλη τις ἐτραγῴδει *σαρκί*, ᾄσμα ἐρωτικὸν ἡδυπαθές.

Ὑπὸ τοὺς ἠχήεντας τούτους θόλους αἱ φωναὶ ἀντηχοῦσι μὲ θόρυβον ἐκκωφαίνοντα, ὁ πάταγος τοῦ ἀφθόνως ἐπὶ τῶν μαρμάρων ῥιπτομένου ὕδατος, αἱ κραυγαὶ τῶν παιδίων, ἅτινα ὑποβάλλουσι τὰς λουομένας εἰς τὴν βάσανον ἰσχυρᾶς διὰ σάπωνος προστριβῆς τοῦ σώματος, τὰ ᾄσματα τῶν γυναικῶν, τὰ ποδοκροτήματα τῶν μαργαροστίκτων κρουπεζῶν, ταῦτα πάντα παράγουσι θόρυβον, διπλασιαζόμενον διὰ λάλου ἠχοῦς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νομίζει τις ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῷ ᾅδῃ, μεταξὺ τῶν διαβόλων τῆς Κολάσεως.

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ κατὰ πρῶτον ἐζαλίσθη ὀλίγον ὑπὸ τοῦ πατάγου τούτου καὶ τῆς πνιγηρᾶς ὁσμῆς τοῦ ἐρυθροξύλου,

ἦν αἰσθάνεταί τις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἱδρωτήριον. Ἀλλὰ βαθμηδόν, — τῇ γενναίᾳ συνδρομῇ περιεργίας — συνῆλθε, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ θεασάμενος τὸ ὅλον τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀλλοκότου τούτου κυκεῶνος, ἐπέστησε τὴν προσοχήν του εἰς τὰς λεπτομερείας.

Ἐκ τῶν ἑκκαίδεκα κρηνῶν ἓξ μόνον κατειχοντο, ὁμὰς δέ τις παχυσάρκων Ἀρμενίδων, περιεστοιχισμένων ὑπὸ πλήθους παιδίων, καὶ βυθιζουσῶν εἰς τὸν στενὸν λουτῆρα νεογέννητόν τι σπαρακτικῶς κραυγάζον, ἤκιστα ἔθελξε τὴν Α. Μεγαλειότητα. Δύο γραῖαι Τούρκισσαι, μὲ σώματα ἰσχνὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα, ἔχουσαι τὴν κόμην κεκαλυμμένην διὰ τοῦ παραδόξου ἐκείνου πηλοῦ, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα *κρᾶς*, τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστρέψῃ τάχιστα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τότε παρετήρησεν εἰς ἄλλην κρήνην, εἰς ἣν τόσον προσηλώθη τὸ ἄπληστον βλέμμα του, ὥστε εἰς οὐδεμίαν ἄλλην λουομένην προσέσχε πλέον τὸν νοῦν.

Ὀλίγα τινὰ βήματα περαιτέρω ὑπῆρχον δύο γυναῖκες, ἐξ ὧν ἡ μία, ἡ ὀκλαδὸν καθημένη, ἦτο δούλη αἰθιοπίς, μὲ σῶμα καλῶς τετορνευμένον, οὗτινος τὸ μέλαν καὶ ῥικνὸν δέρμα ὑπὸ τοὺς ἀφροὺς σάπωνος εἶχε λάβει τὴν λάμψιν καὶ στιλπνότητα τοῦ ὀρειχάλκου· ἀλλ' ἐν ᾧ τὸ σῶμά της ἦτο ἄμεμπτον, ἡ κεφαλή της ἦτο φρικώδης . . . Ἦτο αὐτόχρημα χαλκοῦν ἄγαλμα ζῶν, ἔχον περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν καὶ τὰ σφυρὰ ψέλλια ἐκ χρυσοῦ μὴ ἐστιλβωμένου, περὶ δὲ τὸν λαιμὸν περιδέραιον ἐξ ἐρυθρῶν κοραλλίων . . . Αἱ ῥυτίδες ἢ αἱ κηλίδες, αἵτινες ἀσχημίζουσι τὸ λευκὸν δέρμα, δὲν ἐντυποῦνται ὡς ἀνηλεῆ στίγματα ἐπὶ τῶν μελαγχροινῶν δερμάτων. Τὸ ἡλιακὸν καῦμα οὐδόλως ἐπηρεάζει αὐτά, αἱ δὲ ῥυτίδες μόλις ἐγχαράττονται ἐπ' αὐτῶν. Ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζὶτ παρετήρησε, πρώτην ἴσως φοράν, τὸ ἀγαλματῶδες καὶ καλλιτεχνικὸν κάλλος, τὸ περιβάλλον τὴν αἰθιοπίδα ἐν τῷ λουτρῷ, ὅταν περικαλύπτῃ αὐτὴν ὑγρὸς πέπλος.

[Ἕπεται συνέχεια] Κ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

—

Ἐξ ἑνὸς τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος τῆς οἰκίας μου φαίνεται ἡ κατοικία τοῦ γειτονός μου Σταμάτη. Ἅμα ἀνυψώσω τὸ παρεπέτασμα τοῦ παραθύρου βλέπω διὰ μέσου τῶν ὑάλων ἐξοχικὴν εἰκόνα, δυναμένην νὰ παράσχῃ ὡραῖον θέμα πρὸς ζωγράφον.

Ἡ οἰκία εἶναι πολὺ χαμηλή, παρ' αὐτὴν δ' εὑρίσκεται ὁ ἀχυρὼν μὲ ἐπικλινῆ στέγην, καὶ πορρωτέρω ἓν παράπηγμα. Χλόη πρασινίζει τὰς κεράμους, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ποικιλλομένη ὑπὸ ὑποπτώσεων χρησιμεύει ὡς περίπατος τῶν περιστερῶν. Ἡ γαλῆ, ἐξερχομένη ἑνὸς φεγγίτου, ἀκολουθεῖ τὴν κορυφὴν τῆς στέγης καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ παράπηγμα, ὑφ' ὃ ἀποτίθεται τὸ ἄροτρον, τὸ κόσκινον καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα. Τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ἀρότρου χωρεῖ ὑπὸ τὸ παράπηγμα, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ μένει ἐκτός. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὑπάρχει ὁ σταῦλος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναμηρυκῶνται ἀπὸ κοινοῦ ἡ φορβὰς καὶ ἡ δάμαλις. Ἔξ ὄρνιθες, κλώζουσαι καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν καὶ κεντῶσαι διὰ τοῦ ῥάμφους αὐτῶν τὰ διεσπαρμένα ἄχυρα, εἰς ὑπερήφανος ἀλέκτωρ, καὶ ἓν ζεῦγος χηνῶν δίδουσι ζωὴν εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν.

Παρὰ τὸ κατώφλιον ἡ κυρὰ - Σταμάταινα πλύνει ἐντὸς καδδίσκου, ἐνῷ τὰ δύο παιδία, θῆλυ καὶ ἄρρεν, ἓξ καὶ τεσσάρων ἐτῶν, περιφέρουσιν ἀπὸ τοῦ παραπήγματος μέχρι τῆς φωλεᾶς τῶν κονίκλων παλαιὸν ἵππον ἐκ ναστοχάρτου, τὸ μόνον αὐτῶν παίγνιον, σεσαθρωμένον ναυάγιον εὐπόρου τινὸς οἰκογενείας.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἥσυχος καὶ ἐργατική!

Ἡ οἰκογένεια, αἱ ὄρνιθες, αἱ περιστεραί, τὰ πάντα κοιμῶνται τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Μόνον γλυκὺς μυκηθμὸς ἐν ὀνείρῳ τῆς κοιμηθείσης δαμάλεως ἢ κτύπημα ποδὸς τοῦ ἵππου ἐπὶ τῶν σανίδων διαταράττουσιν ἐνίοτε τὴν σιγὴν τῆς ἠρεμούσης οἰκογενείας. Ἀλλ' ἅμα ἐξημερώσῃ ἀκούω διὰ μέσου τοῦ τοίχου ταραχήν, ἀποδεικνύουσαν ὅτι ἐξύπνισαν· ἀνάπτουν φωτίαν, ἀνοίγουν τὴν θύραν, ὁ δὲ κὺρ-Σταμάτης εἰς τὴν αὐλὴν ζευγνύει τὴν φορβάδα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας. Ἀπέχουν τρεῖς ὥρας καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ἐνωρίς· μεταβαίνει δὲ πολλάκις εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Τὴν τελευταίαν φορὰν μετέβη διὰ νὰ πωλήσῃ κριθήν. Τὸ ἑσπέρας ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν σύζυγόν του σπουδαίαν εἴδησιν.

— Πούλησα τὸ χοῖρο, γυναῖκα.

— Πούλησες τὸ χοῖρό μας; Σ' τὴν Ἀθήνα; Μὰ τί ζῶο 'ποῦ εἶσαι, καϋμένε ἄντρα. Τὸ χειμῶνα δὲν ἔχομε *λαρδί*. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πουλήσω τὸ μισό, καὶ νὰ κρατήσω τὸν ἄλλο μισὸ γιὰ τὸ σπίτι.

Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις ἐξηκολούθουν, ἐνῷ καὶ οἱ δύο ἀπεζεύγνυον τὴν φορβάδα.

Ὁ κὺρ-Σταμάτης εἶναι εἰρηνικός. Ἐνῷ ἡ σύζυγός του τὸν ἐπέπληττεν, ἠσχολεῖτο ἀποζευγνύων τὸ ζῶον, καὶ δὲν ἀπήντα ὥσει ἦτο κωφός. Ἡ λέξις *πεισματάρα* ἐχρησίμευσεν ὡς ἐπίλογος, ἡ δὲ φορβὰς εἶχεν ἀποζευχθῇ.

— Ντέ, γρηά!

Ὁ Σταμάτης ὁμίλει εἰς τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μόνον του διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλον. Τότε ὁ χωρικὸς διὰ τῆς βραδείας αὐτοῦ φωνῆς ἔδωκεν ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας ἡ δυσαρέσκεια κατεπραύνθη, συνεπείᾳ τῆς καλῆς τιμῆς εἰς ἣν ἐπωλήθη ὁ χοῖρος.

Ἔλαβε τὸν φανὸν, τεθειμένον κατὰ γῆς.

— Καὶ πότε θὰ τὸν δώσωμε;

— Σ' ὀχτὼ 'μέραις, γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Τότε πρέπει νὰ τὸν σφάξωμε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα;

— Ἔδωκα εἴδησι 'στὸν χασάπι τὸ μάστρο-Νάνο. Θὰ 'ρθῇ μεθαύριο.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἶχον ἰδεῖ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον χοῖρον πολὺ μικρόν. Ὁ κὺρ-Σταμάτης τὸν εἶχε φέρει μίαν ἡμέραν διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχον σφάξει. Ἦτο τότε μικρός, ὡραῖος χοῖρος, ὁλοστρόγγυλος ὡς σφαῖρα, ἐρυθρόδερμος, μὲ μεγάλας μαύρας κηλίδας ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῶν ὤτων. Τὰ παιδία τὸν ἠγάπησαν καὶ συνέπαιζον μετ' αὐτοῦ.

Ταχέως ὅμως ἐμεγάλωσεν. Ἐκυλίετο εἰς τὰ πλέον βορβορώδη μέρη τοῦ ῥύακος καὶ ἐπετρίβετο ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ παραπήγματος. Τὸν ἔτρεφον μὲ πατάταις, μὲ πίτυρα καὶ πηκτὸν γάλα, καὶ ἐπάχυνε ταχέως, καὶ *ἔγινε μπόϊ*, καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρὰ - Σταμάταινα, ὅταν δὲ τὸν ἐπώλησαν ἦτο λαμπρὸς χοῖρος, ἔχων πολλῶν ὀκάδων πάχος.

Εἶχον λησμονήσει τὴν πώλησιν τοῦ χοίρου τῶν γειτόνων μου, ὅταν προχθὲς μ' ἐξύπνησεν ἀσυνήθης ταραχή. Ἀνεκινοῦντο ἀντικείμενα, ἐβάδιζον εἰς τὴν αὐλήν, ἐνίοτε δὲ ἠκούετο φωνὴ ἄγνωστος. Κατελήφθην ὑπὸ περιεργίας καὶ παρετήρησα ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὁ κὺρ-Σταμάτης καὶ ἕτερός τις, φορῶν μελανόφαιον ἐμπροσθέλαν, ἐξήγαγον εἰς τὴν αὐλὴν μίαν τράπεζαν ἐκ τοῦ μαγειρείου.

— Αἴ! κὺρ-Σταμάτη! τί κάμνετε αὐτου;

— Θὰ σφάξωμε τὸ χοῖρο!

Τὸν ἐβοήθει ὁ ἀγοράσας τὸν χοῖρον κρεωπώλης. Ἡ κυρὰ-Σταμάταινα εἶχε φέρει τὴν μεγάλην χαλκίνην λεκάνην της. Σχοινία εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κρεωπώλης εἶχεν ἤδη ἀνασηκώσει τὰς χειρίδας του, ἐκράτει εἰς χεῖρας *θηλειὰν* ἐκ τῶν προτέρων ἑτοιμασθεῖσαν καὶ διηυθύνετο εἰς τὸ παράπηγμα, ὑφ' ὃ τὸ θῦμα ἐκοιμᾶτο ἔτι βαρέως, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ παχυνθέντα ζῶα.

Ἔμελλον λοιπὸν νὰ παραστῶ εἰς τὸ αἱματηρὸν δρᾶμα. Καταληφθεὶς ὑπὸ αἰσθήματος φρίκης ἔκλεισα ἀποτόμως τὸ παράθυρον.

Οὐδὲν ἤθελον νὰ ἴδω, ἀλλ' ἐν τῇ πρωϊνῇ σιγῇ ἤκουον θόρυβον, πάλην, ὑποκώφους γρυλισμούς, καὶ τὰς ἑξῆς λέξεις:

— Χόπ! . . . Σπρῶξε! . . . Βάλτον ἐκεῖ! . . .

— Διάβολε! εἶναι πολὺ βαρύς!

Ἐξημέρωνεν. Ὁ ἀλέκτωρ ἐφώναζεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα τῶν γειτόνων μου. Ὡσεὶ δὲ ἡ βραγχνὴ ἐκείνη φωνὴ ὑπῆρξε σύνθημα, ἀπήντησεν εἰς αὐτὸ ἑτέρα κραυγή, βραγχώδης, φρικαλέα, σπαρακτική, κραυγὴ σφαγμοῦ καὶ ὁ τρομερὸς αὐτῆς ἦχος ἐπλήρου τὰ πάντα καὶ παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι τὴν ἤκουεν ἔτι καὶ ὅταν ἐξέλειπε καθ' ὁλοκληρίαν.

* * *

Ὁ χοῖρος τοῦ κὺρ-Σταμάτη πλυθεὶς καὶ καθαρισθείς, θὰ κομισθῇ εἰς Ἀθήνας. Δύνασθε νὰ τὸν ἰδῆτε τὴν παραμονὴν τῶν